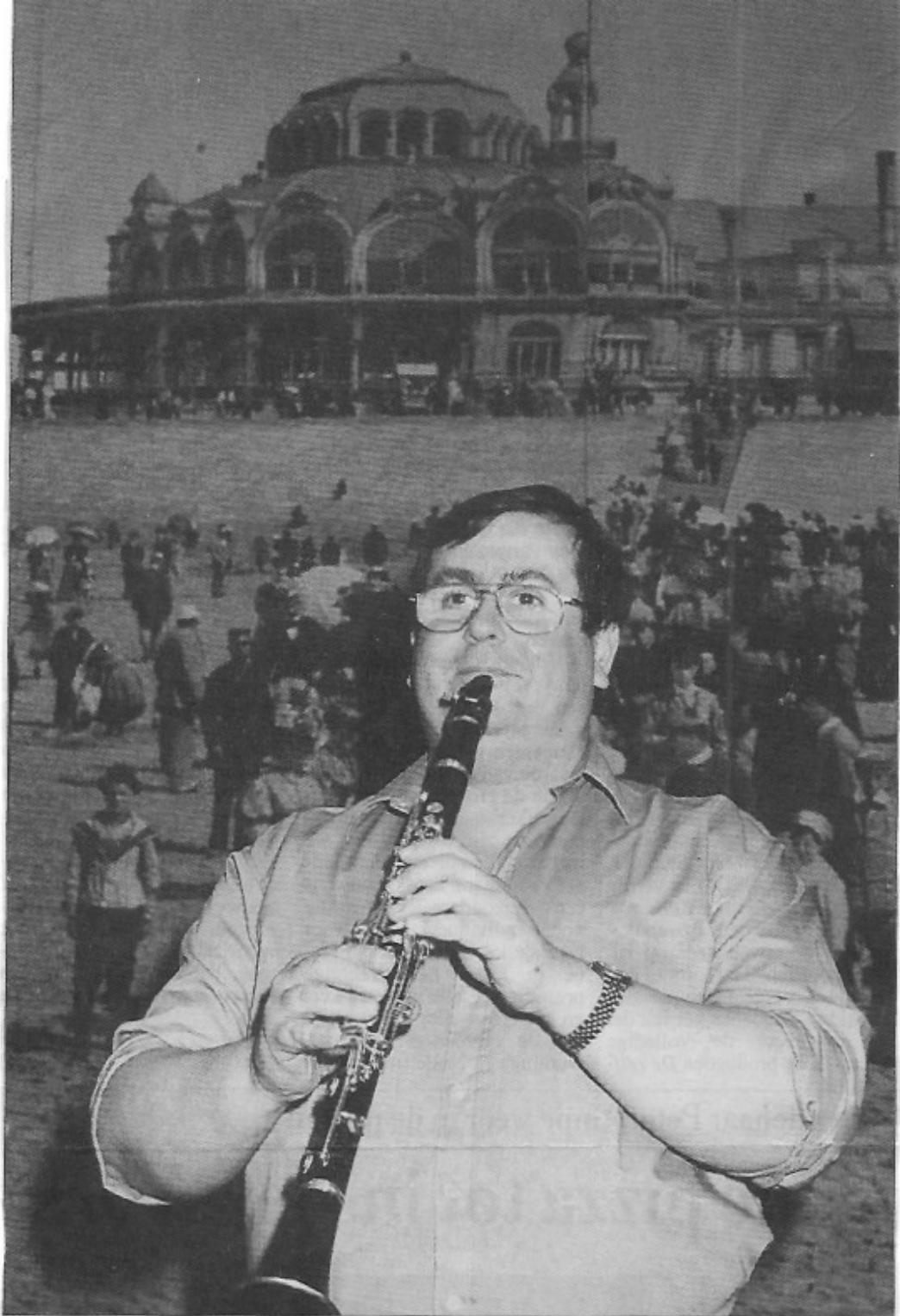

Guido Six, directeur Oostends conservatorium, stimuleert contacten met thuisbasis van leerlingen

Muziek voor Jan en alleman

Getogen uit grensstad Wervik, bekend om tabak en een megaweaverij die om en bij de 5.000 werknemers aantrok vanuit Portugal en Spanje, zat de muzikmicrobe al heel pril in de krop van Guido Six' keel. Hij keek op naar pioniers van dit instrument zoals Benny Goodman en Sydney Bechet (Petite fleur) en had het geluk later over het liefdespad even soliede notenbalken te kunnen plaatsen toen hij met de Kortrijkse Chantal Vandekerckhove in 1978 in het huwelijk trad. Chantal studeerde zopas af als basklarinettiste en volgt nog altijd contrabas en piano. Hoe kon het anders of de muzikenthousiastelingen konden gezinsmatig op een al even gedreven aflossing van de wacht rekenen : Bert (22), Jef (21) en Kim (18) spelen alle drie klarinet en maken deel uit van een ensemble, waar moeder Chantal al evenzeer haar mannetje staat.

Muzikant worden een levensdoel

De directeur zei daarop aan vader Robert : *als je zoon die weg op wil dan zal hij moeten tonen dat hij het aankan. Al zou ik aandringen dat hij zijn humanioradiploma behaalt.* Vader Six was akkoord en zei : *als mijn zoon goesting*

heeft om muzikant te worden, dan zal hij ervoor moeten werken.

In die beginjaren was er in de grensstad geen muziek-school, dus stak Guido zijn muzikaal licht op bij de Wervikse harmonie. Hij bleef er trouwens tot in 1993, waarna hij naar zijn huidige woonplaats in Oostduinkerke toog.

— **Van tiener tot puber...**

— **Guido :** „Dat begon bij de Broeders Maristen in Wervik, waar wiskunde en talen mijn *dada* waren. Het laatste weekend van juni is er altijd schoolfeest, alwaar ik sedert mijn 15de nu nog altijd twee volle dagen *maitre d'hôtel* ben. Mijn schoonbroer is directeur van de school. In de humaniora zaten we met een 90-tal leerlingen : iedereen kende iedereen en genoot van het beschermende karakter van de instelling. Het middelbaar in Kortrijk was heel wat minder : je was een nummer temidden 700 leerlingen en van contact

met de leraars was er helemaal geen spraak.”

— **Bij de Stropkes naar de muziekschool...**

— **Guido :** „Toen ik op mijn 18de startte in het Gentse conservatorium deed ik terzelfdertijd een proef voor militair muzikant. Ik slaagde en mocht beginnen bij de muziekkapel van de rijkswacht. Daar was niemand minder dan Roland Caron dirigent, mijn voorganger als directeur van het Oostends conservatorium.”

— **Twee vliegen in één klap...**

— **Guido :** „Doordat ik een full-time job had, heb ik mijn studies de een na de andere gedaan die begonnen in 1973 en eindigden in 1992. Ergens een betrekkelijke tijdsduur, aangezien ik 15 jaar les gaf in de school waar ikzelf nog cursussen afmaakte. Mijn laatste diploma verwierf ik vorig jaar.”

Nadat Guido Six begin 1984 de taak van klarinetleraar van Gustaaf Debrauwer overnam, zou hij negen jaar later Roland Cardon opvolgen als directeur van het Oostends conservatorium. Instituut dat thans 1650 leerlingen telt, waarvan tweederden meisjes. Directeur Six stapte van het elitaire image af en ging resoluut de democratische toer op — muziek dus voor Jan en alleman — wat zich al vlug in grotere schoolbezetting uitdrukte. Onder Georges Maes (1960-1976) waren er zo'n 600-tal leerlingen, aantal dat bij de opruiming van Roland Cardon in 1994 tot 1250 was aangegroeid. Vandaag kan evenwel gepronkt worden met een aangroei in de jongste vier jaar van 400 leerlingen. „Mijn vroegere directeur van de Menense muziekschool”, aldus Guido Six, „vond het een eer dat een oud-leerling van hem directeur werd van het Oostends conservatorium. De vernieuwende visie waar wij 200 % achterstaan, kan niet beter lonen : wat graag willen bevoegde mensen in onze schooljury zetelen. Toen het huidige gebouw in 1899 voltooid was, kon het op 250 leerlingen rekenen. Wat gaat de tijd snel !”

In Wervik zat vader Robert Six beroepshalve in de ACV-vakbond en speelde tijdens zijn militaire dienst trompet. Bij het uitbreken van de oorlog in 1940 week zijn Brugs regiment uit naar de Pyreneeën. Toen hij er in 1963 eens terugkeerde, riep de burgemeester van Loraquel : *toi tu étais trompette pendant la guerre !*

Vader, secretaris van de Wervikse harmonie, kon met echtgenote Marie-Thérèse uit Gullegem uiteindelijk neerkijken op vier jongens en twee meisjes. In tegenstelling tot de zussen speelden alle broers muziek. „De filosofie van mijn ouders was, dat ze zelf niets opdrongen en iedere kind mocht studeren wat hij/zij wilde. Vader, tweede uit een gezin van 14 kinderen, was graag onderwijzer geworden, maar bracht het niet verder dan grensarbeider...”

Toen Guido op zekere dag

thuis kwam, wachtte hem iemand van de muziekschool op, alsmede de directeur van de lagere school. Ze hadden een paar vellen papier mee, waarop verschillende beroepen stonden afgedrukt. „Het kwam er voor mij op aan dat ik mijn favoriete beroep moest aanduiden. Ik maakte evenwel maar één bolletje zwart, dat van muzikant !”

Mensenkennis passe-partout van leraar !

Wanneer je als leraar de persoon die voor je staat niet echt in je hart draagt, mag dit geen rem zijn op de taak als leraar. Guido Six : „Heb je 45 leerlingen in je klas, dan zijn dat zoveel personen die je voor je krijgt. Dus is een aanpassing per individu nodig.”

— **Zoveel karakters, zoveel zinnen...**

— **Guido :** „Mensenkennis en doorzicht moeten het passe-partout zijn om te weten op welke kinderen je moet kwaad zijn en wie je voorzichtig moet behandelen. Als je het hart niet op de juiste plaats draagt, zul je het leraarschap nooit overleven. Ikzelf heb de gave van het woord. Als muzikant in spe was ik geen supertalent, maar wel een harde werker.”

— **Drie dwingende essenties voor de leerling...**

— **Guido :** „Let op de raadgevingen van de leraar. Sta volledig achter het engagement dat je wilt aangaan en kweek zelfdiscipline aan teneinde dagelijks een beetje met muziek bezig te zijn. Stimuleer je kind tot regelmatigheid : geef trompet of ander instrument een plaats waar het op elk moment van de dag kan gebezigd worden.”

— **Koffers dus uit de boze...**

— **Guido :** „Neem een hobo, het duurt toch een kwartier voor je hem in mekaar hebt gestoken. Voor een blaasinstrument is het aan te raden dagelijks drie keer vijf minuten te oefenen, beter dan één keer een halfuur. Het kind kan een langere duur fysiek noch mentaal aan.”

Laat leerlingen kind zijn van computertijd

school ging, was dit met pen en affreuzen vlekken makende inkt. Ik maakte de ingang van de vulpen mee, terwijl jonge gasten vandaag met de balpen schrijven.”

— **Duikt ergens de computer op ?**

Saxofoon, instrument van de dag

— **Guido :** „Moeilijk te verdoezelen dat om de zoveel jaren nieuwe dingen uit de maatschappij, willekeurig de leefwereld van het kind een nieuwe injectie geven. Vandaag schrijven de kinderen met een computer. Wat heeft het huidig onnipotente object dan wel aan te bieden ? Mens, je kunt er dingen insteken die de kinderen kunnen beluisteren... waarbij hun gehoor tenslotte op een andere manier wordt ontwikkeld. Ik wil helemaal geen computerlessen geven in de muziekschool, maar de vooruitgang wel ten dienste stellen van het lesgeven in het conservatorium.”

— **Je legde contacten met thuisbasis van de leerling ?**

— **Guido :** „In het 152 jaar bestaan is het nog maar zeven jaar dat de school uitnodigingen stuurt naar de ouders om bepaalde zaken mee te maken, vooral dan het optreden van hun kind. We inviteren halverwege het jaar de ouders om kennis te maken met het resultaat in notenleer van hun kinderen. We geven daarbij belangrijke aanmaningen teneinde de leerling verder in positieve zin de muzikale weg op te sturen.”

— **conservatorium beschermt cursisten...**

— **Guido :** „Ik was de allereerste directeur in Vlaanderen die de noodzaak van een taakleraar maximaal inschatte. Het is zijn taak een leerling uit de klas te halen die aleens in een bepaald vak achterstand heeft. Wij deden dat zelfs voor notenleer en met succes, als je

ziet dat heel wat Vlaamse scholen ons initiatief volgen.”

In september start in het Oostends conservatorium het nieuwe schooljaar. Graag geven we een paar niet onbelangrijke weetjes mee. Niet minder dan 650 leerlingen volgen notenleer en qua instrumenten ziet het lijstje er aldus uit : accordeon (12), hobo (10), zang (30), koperen blaasinstrumenten (40), saxofoon (60), klarinet (60), percussie (60), toneel (100), fluit (110), viool tot contrabas (130), piano (300).

Op te merken dat *pianostad Oostende* van oudsher een sterke bezetting heeft inzake het klaviermeubel. De klarinet maakt spijtig genoeg een dalende curve mee in Vlaanderen, terwijl de hoboklas een lichte vooruitgang boekt. Wellicht speelde de televisie een belangrijke rol... maar de saxofoon schiet nog niet aardig de hoogte in : in 1984 waren er maar zes saxofonisten, terwijl thans liefst 65 enthousiastelingen het koperen blaasinstrument bespelen, ooit door wijlen landgenoot Adolph Sax uitgevonden.

— **Trots op het klarinettenensemble ?**

— **Guido :** „Het *Klarinettenchoir* dat in 1992 werd opgericht, telt zo'n 40 muzikanten. In eigen land trokken we naar Antwerpen, Gent, Limburg en toen we de grenzen overtrokken kwamen zowel Londen, Parijs, Chicago, Oklahoma en zelfs Stockholm aan de beurt. Van het Klarinettenchoir maken veel oud-studenten deel uit.”

— **Wat zegt Oostende voor een Wervikenaar ?**

— **Guido :** „Al woon ik momenteel in Oostduinkerke, dan zie ik Oostende heel graag en prijs mij erom in het conservatorium met een schitterend team te mogen samenwerken, terwijl genietend van een fantastische medewerking van het stadsbestuur. Met schepen Marina Willems als directe contactpersoon kan het principe geëerbiedigd van aangename sfeer en wederzijds respect voor mekaar...”

Laten we bij educatie vertrekken dat jongeren kind van hun tijd moeten zijn, stelt directeur Six. „Als opa naar

Ook zonder absoluut gehoor kan de leerling een schitterende carrière toelachen

Niet altijd zeven sleutels nodig

Gaan voor muziek, houdt volgens directeur Six in dat je in de allereerste plaats datgene verderzet wat je graag doet. De leerling moet zich vooral goed voelen in zijn/haar gedrevenheid. Hoe essentieel notenleer, gehoor en dictee in de muziekopleiding mogen zijn, dan sluit dit niet uit dat menige leerling die daar problemen mee heeft, naderhand een schitterende beroepsmuzikant wordt.

Toegegeven dat gehoor altijd kan getraind worden. Natuurlijk heeft absoluut goed gehoor niet te onderschatten voordelen. Wat je instrumentaal doet, moet je wel intern kunnen verwerken.

— **Iets intern verwerken, wat houdt dat in?**

— **Guido:** „Inwendig gehoor houdt in, dat je bijvoorbeeld een liedje zingt in je zelf, zonder dat je je mond opendoet en zonder dat iemand het kan horen. *Uitwendig gehoor* kan als consequentie hebben heel goed de klan-

ken van het eigen instrument te onderscheiden, zonder erin te slagen de toonhoogtes — klankkleur — van een ander instrument op te nemen.”

— **Kennis zeven sleutels niet meer noodzakelijk?**

— **Guido:** „Ontegensprekelijk ben je vlotter in het muzieklesen als je alle sleutels meester bent en lees je, bij manier van spreken, evengoed je noten als je gazet. Toch vind ik het niet nodig dat *iedereen* zeven sleutels moet aanleren. Leerlingen sneuvelen vroeger meer dan eens

over dit dwangreglement. Een kind dat klarinet speelt en geen professional wil worden, moet maar een sleutel kennen.”

— **Nogal radicale taal...**

— **Guido:** „Klarinetpartituren zijn altijd in solsleutel geschreven, wat voortspruit uit een internationale afspraak. Een cellist moet drie sleutels kennen, omwille van de drie sleutels die op de partituur kunnen voorkomen. Heel spijtig dat iemand, die geen zeven sleutels vandoen had, vroeger om die onvolledigheid kon gebuisd worden. Voor bepaalde niet vlotte notenlezers was dit een onoverkomelijk probleem...”

— **Thans meer begrip tussen school en leerling?**

— **Guido:** „Zonder een verwijt te maken aan het onderwijs uit het verleden — iedereen is tenslotte een kind van zijn tijd — stevende de school ongeremd naar een veel democratischer ingesteldheid.

Het conservatorium was vroeger een elitaire instelling, waar overleven alleen de *besten* gegeven was. Al meer dan tien jaar geleden besliste het ministerie dat kunstonderwijs een recht is dat alle kinderen moet kunnen toekomen. Voorrecht dat tenslotte deel uitmaakt van de opvoeding!”

— **Bleef het niveau desalniettemin intact?**

— **Guido:** „Zonder enige twijfel. Vorig jaar haalde de Oostendse jongere Peter Thomassen als pianist 97 op 100. Hij speelde hiervoor het zeer virtuoze *Rachmaninoff* van Franz Liszt.”

— **Troetelt democratisering de school?**

— **Guido:** „Er zijn meer en meer mensen geïnteresseerd in muziekopleiding, terwijl menigeen — zo oud als jong! — langer naar school gaan. Wij zitten hiervoor tussen in die zin, dat we de blijvers interessante programma's aanbieden!”

Ook niet-klassiek heeft waarden
Toots Thielemans
... en *Lucy Loes!*

Volgens Guido Six toont een brede kijk op muziek aan dat noten en toonladders er niet alleen zijn ter gratie van Beethoven en Chopin. Integendeel, integere muziekklinken worden evenzeer door Beatles, Michael Jackson... en zelfs Lucy Loes weergegeven!

Wanneer Guido te verstaan heeft dat hij openstaat voor iedere soort muziek, vragen we hem of het *bonke-bonke-bonke* en zelfs *klassiek* bijwijlen geen twee ambetanteriken zijn?

— **Guido:** „Het is niet omdat je iets niet graag hoort, dat het daarom slecht is. Als ik geen bonke-bonke-bonke-avond in de disco slijt, is dat omdat ik dat klankgenre geen muzikale waarde toeken. Al misgun ik de aanwezigen daarom hun soireeplezierke niet...”

— **Hoe kijk je tegen jazz aan?**

— **Guido:** „Ik ben heel breed opgevoed: toen ik in vaders Wervikse harmonie speelde, besefte de dirigent aldaar maar al te goed dat men met louter klassieke dingen geen harmonie in stand kan houden. Jazz, klassieke muziek van de Amerikanen, heeft een wel een heel speciale Belgische enthousiasteling: Toots Thielemans, toch een superfenomeen zeker!”

— **Helmut Lotti... en Louis Armstrong?**

— **Guido:** „Positief dat klassiekvreemde mensen op een Helmutliedje vallen... dat 300 jaar geleden werd geschreven. Daarmee begint en stopt voor mij het begrip *Helmut Klassiek*. Louis Armstrong rechtvaardigt mijn collectie jazz-platen. Wat me motiveert om deze zomer alweer eens de bakermat van de jazz, New-Orleans, op te zoeken.”